

Árnyas helyeken nőtt csemeték, nagyon könnyen kivesznek, ha a nap teljes behatásának kitett helyekre ültettetnek át; mert rendesen gyenge, s vékony kéreggel bírnak, mely hasonlóan a lombozathoz, hajlammal bír a nedv elpárologtatására, míg a szabadban felnötteknél az aránylag vastagabb kéreg ezt megakadályozza. Ha tehát déli lejtők kiültetésére ily csemetéket kellene felhasználnunk, legcélszerűbb azokat a kiültetés előtt közvetlenül a gyök felett elvagdalni; magától értetődően, hogy ez eljárás csak lombfáknál alkalmazható. (Csonkültetés).

Azonban nemcsak ifjú csemeték, de némely fanemeink tökéletesen kifejlődött példányai is szenvednek, ha a napbehatásának rögtön oly mértékben tétetnek ki, hogy az kérgöket közvetlenül érintheti, ilyenek: a bükk, gyertyán a jávorok, és a kőris; csak hogy ezeknél nem az egész törzs hal ki egyszerre; mint inkább a kéreg azon része szárad el s válik le, mely a naptól leginkább érintetik, s a törzs kivesztét csak akkor vonja maga után, ha aránylag nagyrésze száradt el a kéregnek. Ennek meggátlására kivált védtelen déli lejtőkön a vigályításokat valamint a vetényvágást is, gyengén véve, inkább gyakrabban ismételjük, hogy a kéreg a napsugarak behatásának elviselésére fokozatosan előkészíttessék.

Ha a nap a talajt közvetlenül érintheti azt többé kevésbé felszáritja: a szárazság következtében elvesztvén a televény alkrészei összefüggését a szelek által nagyon könnyen tova hordatik, s az ily módon elszegényedett talaj, alkalmatlan az anyafákról hulló mag befogadására. Nagyon célszerűtlen eljárás tehát aljnövés nélküli egyes tisztások vetényezésére, nagyon gyéren álló magfákat a vágásokban fenhagyni; hanem legajánlhatóbb mód az ily tisztások erdősítését, ültetés által pótolni.

Krascsenits Imre.

Elővigyázati szabályok a villám ellen.

Alig van szaktársaink közt, kit a zivatar el nem ért volna kirándulásai közben, s nem egy beszélhetné el közülünk, hogy minő benyomást tesz még a legbátrabb kebelre is, ha a villám közel hozzánk lecsap, s a legvastagabb törzset csupa forgácscsá szaggatja szét.

Ilyenkor a kebel magába tér és önkéntelenül meghajol az istenség hatalma előtt, melyet a vihar bömbölése, a villám dörgő hangja, oly fönhangon hirdet. Az ég hareza ez az elemekkel, melynek nem egy ember élet esett oda engesztelő áldozatul.

Ez áldozatok száma sehol sem oly nagy, mint erdős hegyeinken, s sajnos, hogy gondatlanság által nem egy veszté már éltét a villám sujtó csapása alatt.

A hegyek, havasok lakói, — a munkás nép, — csaknem ösztönszerűleg rohan a veszélybe, midőn a vihar ellen menedéket keresve, annak csaknem torkába szalad, nem ismervén a villám természetét s nem bírva, ki őt e részben fölvilágosítani képes lenne.

Hogy fiatal szaktársainknak, kik a néppel gyakran érintkeznek, alkalmat nyujtsunk, azt a viharok folyama alatt szemelőtt tartandó elővigyázatokra figyelmeztetni, nem tartjuk fölöslegesnek elmondani, hogy miként lehet a fenyegető veszélyt különböző körülmények között, többé kevésbé elkerülni.

Ha a zivatar alatt szobában vagyunk, uton, mezőn vagy erdőn, kerüljük a léghuzamot ajtók vagy ablakokban; távozzunk az épületek falai mellől, vagy oly tárgyaktól, melyek érczből készülvék; ne tartozkodjunk nagyobb nép csoport közt; ne szaladjunk oda, hova a villám épen lecsapott, mert nem ritkán lecsap az oda pár percz mulva ismét, s jegyezzük meg magunknak, hogy az átázott ruha a villám ellen jobban véd. Minthogy pedig érczből készült tárgyak a villámot magokhoz vonják, ne feledjük bizonyos távolban rejtékünkötől, órát, gyűrűt, kulcsot, érczpénzt, fegyvert sat. letenni. Ha épületbe húzodunk, vonjuk meg magunkat azon szobában, mely a közelgő viharral nem fekszik szemben, mert a lecsapó villám a háznak rendesen első falát — kitett oldalát — éri legelőször.

Ne rejtőzzünk pinczékbe vagy az épületek más földalatti osztályaiba, mert a fölfelé csapó villám, mely nem ritkán nagy pusztításokat teszen, az ily helyiségeken gyakran át szokott törni. Ablakhoz, kéményhez, ne álljunk közel, legkevesbbé pedig foglaljunk helyet a ház ajtók küszöbén, főleg ha az utcán ér el az eső.

Az utcán különösen vigyázzunk arra, hogy a házakhoz közel ne haladjunk; fal mellé ne álljunk, legkivált pedig az ereszről lenyúló csatorna mellé ne húzódjunk.

Ha utazunk, álljunk meg a szekérrel inkább, s csak ha a zivatar elvonult, folytassuk utunkat. Ha lovaglunk, szálljunk le a nyeregből s várjuk be nyugton míg a fergeteg elvonult.

Kerüljük a magasb pontokat sőt a kisebb hegyek csúcsait is, és vonuljunk inkább alább és lehetőleg oly pontokra, melyek a közelgő vihar és egy más emelkedett pont közt fekszenek.

Soha sem szabad fa alá húzódni, mert azokra a villám gyakran lecsap, legfeljebb ha egy, több magas fa közt áló bokor alá vonulhatunk. Tölgyfa alatt menedéket keresni, a legveszélyesebb, mert az nagyon is vonza magához a villámot. A bükkfa kevésbé veszélyes, főleg ha tölgyek közelében áll, mert száz, a villámtól sujtott tölgyet lehet érdeinkben föllelni míg egy villámütött bükkre akadunk.

Ha lapálos helyen ér utól a zivatar, feküdjünk hosszára a földre, s így mentve vagyunk.

Ha valakit a villám ért volna, legjobb, ha az esőn heverve marad mert az még magához térítheti.

Elősegíthetni ezt még, ha szive táján hidegvizzel dörzsöljük.

Hathatós életretérítési mód az is, ha a villámtól érintettnek testét, földdel fődjük be. Mindkét esetben jó, ha a magához tért betegnek, néhány korty bort adunk lenyelni. —

L. J.

Egy bagoly élettörténete.*)

Engem mint vadászt, igen nagy csapás ért, egy igen derék vadászmadaramat vesztettem el.

Ősszel, tavasszal, sőt télben is, ha másféle vadászat engedi, vagy a körülmények igénylik, midőn a ragadozó varjak csokák vándorolnak

*) A „Vadász- és Versenylap“ f. é. 14. számából. Ez uttal el nem mulaszthatjuk ezen tanuságos, s mint az itt közlött próba mutatja mulattató szépen irt és szorgalmasan szerkesztett lapot olvasóink szives figyelmébe melegen ajánlani. Szerk.